

A TÚZBEN EDZETT SZÍV

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022. 07. 31.

Igen, most van az a perc, most van az az idő, amikor döntést hozhatsz, amikor eltökélheted magad, vagy éppen megújulhatsz a döntésedben és az odaszánásodban, hogy azt mondd Istennek: Igen! Igen, Uram, igen, Atyám! Megteszem azt, amit Te kérsz tőlem. Nem kérdezem, hogy miért, nem kérdezem, hogy hogyan, nem kérdezem, hogy miért pont én, hanem megteszem, amit Te mondtál nekem. Beleállok abba az elhívásba, abba a küldetésbe, beállok a helyemre a Krisztus Testében, ahova Te elplántáltál engem. És szilárdan ragaszkodom ahhoz a helyhez, ahova Te elplántáltál. Atyám, tudom azt, hogy a Te akaratod az, hogy gyökeret eresszünk, hogy szilárdan álljunk, hogy biztos lábakon álljunk, mert csak így lehetséges az, hogy az a látás, amit Te adtál a szívünkbe évekkal ezelőtt, vagy hónapokkal ezelőtt, vagy napokkal ezelőtt, vagy éppen most az előbb, beteljesedjen. Ehhez szükség van a Te kegyelmedre, és arra, hogy mi hittel beleálljunk abba. Mi igent mondunk, ahogy Jézus az igen embere volt, mi is azok akarunk lenni. És mi nem a meghátrálás emberei vagyunk. Nem azok az emberek vagyunk, akik feladják! Semmilyen csüggedés nem vesz uralmat felettünk! Semmilyen megtévesztésnek nem engedünk! Semmilyen bántásnak, semmilyen sértésnek nem engedjük meg, hogy letérítsen az útról, mert hallani akarjuk a Te akaratodat! Jézus, Te azt mondtad, hogy aki akarja hallani a Te szódat, az meg fogja hallani, és meg is fogja cselekedni. Atyánk, mi hallani akarjuk és cselekedni akarjuk a Te akaratodat! Igen, Atyám.

Félreteszünk mindent, ami megkönyékezett bennünket. Félreteszünk minden megkönyékező kísértést és bűnt. Félreteszünk mindent, ami távol akar tartani Tőled. Az elménket megújítjuk, és a lelkünkbe felöltözzük a Krisztust, és mindezt nem kívülről húzzuk magunkra, hanem belülről, a szellemünkből, a Te dicsőségedre! Igen, és ámen. Igen, és ámen!

Mondd velem együtt: *Igen, Atyám! Eltökéltem a szívemet, odaszántam magam Neked. Te ismered, hogy mi van bennem. Jobban ismeresz engem, mint én saját magamat. Kérlek Téged, mutasd meg nekem, hogy mi van bennem, mi van a szívemben, mi van a lelkemben. A Te kegyelmedre bízom magam, Jézus nevében. Ámen.*

Halleluja! Kiáltatok halleluját! Dicsérjük az Urat!

Kérlek benneteket, a mai üzenetet kezdő Igénkhez lapozzatok János első levelében a 4. fejezet 17. verséhez! Szeretném ezzel kezdeni, amit itt a dicsőítés közben helyezett az Úr a szívemre, ez legyen a kezdő Igénk, így hangzik:

1János 4,17.

17. Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.

Amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban. Amint Ő van, úgy vagyunk mi is ezen a világon és világban. Most egy tanítás-sorozatban vagyunk benne, aminek azt a címet adtam, hogy: *Jellemépítés.*

A mai napon a sorozat hetedik részét fogod hallani. Gondolkozzunk közösen ezen az Igén, mielőtt az üzenetnek a lényegébe belelépnék és elkezdeném, amivel ma készültem a számotokra. Ez az Ige azt mondja, hogy „amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.” Úgy hiszem, ez egy olyan igevers, olyan alapvető kijelentés az Újszövetségben, amely az életünket, a jellemünket képes megalapozni. Mindezt akkor tudja megtenni, ha mi ezen az Igén elmélkedünk. Ez az Ige akkor tudja elérni a célját, ha vesszük a fáradságot és elgondolkodunk, hogy ez mit jelent! Ha belegondolunk abba, hogy Jézus hogy is van ott az Atya jobbán, mert ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is ezen a világon. Ahhoz, hogy megvizsgáljunk valamit, hogy ezzel kapcsolatban mi az igazság, megvizsgálhatjuk annak ellentétét is, mert akkor úgy mi nem vagyunk a világban.

Hogyan van Jézus a mennyben? Depressziósan? Félelemben? Betegségben? Ugye, hogy nem. Akkor hogyan van? Békességben. Örömben. Hálaadásban. Tiszteletben. Egészségben. A Biblia azt mondja, hogy Ő így van fönt az Atya jobbján, a hatalom helyén, az uralom helyén, és mi is így vagyunk ezen a világon. De ezt hallva arra gondol az ember, hogy bizony nagy a kontraszt! Ő úgy van, én meg nem úgy látom magamat, hogy én is úgy lennék. Mert én úgy látom magam, ahogy kívülről nézem, és nagyon sokszor úgy látjuk magunkat, ahogy érezzük magunkat. Bizony sokszor kifejezzük a hitünket abban, hogy én ezt nem tudom, én azt nem tudom, én erre nem vagyok képes, nekem ez nincs meg, nekem ilyen bajom van, nekem olyan problémám van, nekem ilyen sérelmeim vannak, nekem olyan fájdalmaim vannak! – és a birtokos jelzőt odatesszük, hogy ez van *nekem*. Ez vagyok én, miközben az Ige egészen másról beszél, mert az Ige azt mondja, hogy amint Ő van, mi is úgy vagyunk ezen a világon.

Hol csúszott el akkor ez a dolog? Hogyan lehetséges ezt megérteni jól? Hogyan lehetséges az, hogy mi is úgy legyünk ezen a világon, ahogy Ő van az Atya jobbján? Nagyon jó, ha gondolkozunk erről, és ha megértjük a többi Igével összefüggésben, hogy Isten szellem. És az ember is szellem. Azzal a különbséggel vagyunk mi most itt, hogy a lelkünk és a testünk még pluszban itt van, és „amint Ő van”, megdicsőült testében az Atya jobbján békességben, harmóniában, állandó nyugalomban, sohasem stresszelve, az újjászületett szellemünk ugyanígy van bennünk. De amikor magunkra nézünk, sokszor elfeledkezünk arról, hogy mi Jézus Krisztusban újjászületett emberek vagyunk! Ha te újjászületett ember vagy Jézus Krisztusban, márpedig ha idejársz közénk egy ideje, akkor bizonyára már befogadtad Jézust a szívedbe. Az Ő Szelleme újjászült téged, a te szellemedet, eggyé váltál Ővele, és valóban te is úgy vagy, amint Ő van a mennyben. Amint Ő van, te is úgy vagy ezen a világon. A szellemed újjászületett, a szellemedben békesség van, öröm van, a szellemedben kiteljesedés van, egységre való törekvés van, a szellemedben türelem van. Miért nem ezt mondd inkább magadról, hogy én türelmes vagyok? Hogy én örömteljes vagyok? Én gyógyult vagyok! Én egészséges vagyok! Én beteljesedett vagyok! Én hálaadó szívű vagyok. Én az az ember vagyok, aki Krisztusban van! Mert a Biblia azt mondja rólam, hogy Őbenne vagyok, Őbenne élek. És az én életem el van rejtve Őbenne. Halleluja!

Akkor mégis mi a probléma? Miért nem a föld felett lebegve jár minden keresztyén, örömben és hálaadásban és dicsőítésben és békességben és nyugalomban, stresszmentesen? Miért? Mert van egy meg nem újított lelkünk, egy meg nem újított gondolkozásmódunk, egy meg nem újított akaratunk, és akkor arról a hústestről, amit a tükörben látsz, még nem is beszéltem! De most a lelkünkről, a lelkedről fogok beszélni. Azt mondja a Biblia elég egyértelműen és határozottan a Galata levélben, a Római levélben, hogy a szellem, amely benned újjászületett, mindig ellentétben lesz a testeddel, a tested indulataival, a meg nem újított lelkednek a régi élet szerint való óemberével. Mindig ellentétben lesz, mert onnan belülről, a szellemedből újjászületettél, mindig érzel készítéseket, mindig érzel vezetést. Isten Szelleme belülről vezet téged, hogy erre menj, hogy ezt csináld, hogy megbocsáss, hogy elengedd a sérelmet, hogy tovább lépj, hogy betöltsd az elhívásod, hogy betöltsd a szolgálatod, hogy megtedd azt, amit Isten mond neked. Hogy nyugalomban legyél, hogy egy olyan életformát élj, amit Jézus is élt, hogy adsz és adsz és adsz magadból úgy, hogy soha nem fogy el belőled, mert nem magadból adod, hanem abból az életből, amely Jézusban van. Adsz magadból belülről, a szellemedből, amelynek a forrása Jézus.

Igen ám, de ott van a lelked! A gondolataid, az érzelmeid, amik összekapcsolnak téged ezzel a világgal, ami itt körbevesz. Összeköt az elméd a tegnappal, a múlt héttel, a gyermekkoroddal, összeköt az elméd, a gondolatvilágod azzal, hogy ki mit mondott neked, te mit gondolsz magadról, másnak mi a véleménye rólad – és ez a kettő egymás ellen van. A tested is kiabál, mert azt mondja, hogy itt fáj, meg ott fáj. A lelked is kiabál, az érzelmed is néha ordít, és könnyezel. Még a testedben is megnyilvánul a lelked fájdalma, mert megsértettek, mert megbántottak, mert úgy érzed, hogy nem értenek meg, vagy akár

kihasználtak, beléd tapostak. Vagyis nem úgy vannak a dolgok a világban, ahogy te szeretnéd, és a lelked ezért kiált, toporzékol, és magának akarja az igazat, és ki akar állni a saját igazáért, és azt akarja, hogy a te igazságod legyen az igazság. Így persze, hogy nem tapasztaljuk meg, ha így élünk, hogy a szellemünkben viszont nincs meg az, hogy az egónak az igazságához ragaszkodjunk. Ott tudjátok, mi van meg? Az Isten Igéjéhez való ragaszkodás.

Tudod, hogy a szellemedben tökéletes alázatban vagy? A szellemedben tökéletes elszántságban vagy, a szellemedben tökéletes odaszántságban vagy? Miért? Mert Jézus is ilyen volt. De hát én nem ilyennek ismerem magam! Akkor meg kell változtatni a gondolkozásmódod, és a lelkedben hozzá kell idomulnod, hozzá kell formálódnod a szellemedhez! Ez nem kívülről való dolog, hogy kívülről neked parancsolatokban, törvényekben, szabályrendszerekben megmondják, hogyan kell viselkedned, mert Jézus is így viselkedik. Jézus azt mondta, Jézus így csinálta, Jézus ezt kéri tőled, Jézus ezt parancsolja neked, és kívülről ott van egy kőtábla, ott van egy parancsolat, ott van egy hosszú lista, hogy ennek és ennek így és így kell megfelelned. Ez nem lesz képes arra, hogy azt a maradandót elérje benned, amit el tud érni az, ha mindez belülről, a te újjászületett szellemedből tör fel. Amikor jellemépítésről beszélünk, akkor ez ennek a magva. Ez ennek a lényege, hogy nem csupán azért változik el az ember a jellemében a tisztességében, a becsületességében, a hűségében, az odaszántságában, mert kívülről látja ezeket a mintákat, és esetleg hall erről tanítást, hanem azért, mert belülről van egy készítő erő. Belülről van egy vágyad erre, hogy igaz legyen és valóság legyen az életedben az, hogy amint Ő van, úgy vagy te is ezen a világon.

Meddig fog ez tartani, amíg ezen dolgoznunk kell? Hogy a szellemünkből a Krisztust felöltjük a lelkünkre és a külső emberünkre? Meddig tart? Egy hónapig, egy évig? Tíz évig? Húsz évig? Mikor érünk ennek a végére? Mikor lesz végre már az, hogy mindig folytonosan olyan türelmes leszek, és olyan békességben leszek, mint ahogy Jézus? Mikor érjük már el ezt a célt? Egyáltalán cél-e ez a te életedben? Cél-e az életedben az, hogy az energiáidat összpontosítsd oda, hogy ne úgy élj, mint egy világban élő ember, hanem valóban legyen különbség közötted, mint újjászületett Szellemmel teljes keresztyén között, és aközött az ember között, aki a világban Jézus nélkül éli az életét. Ha megvan benned ez a vágy, ha hallani akarod az Ő hangját, ha cselekedni akarod az Ő szavát, Ő el fog téged vezetni ide, és vezet és vezet és formálódni fogsz, és változol, és különböző, tested és lelked számára küzdelmes időszakokon keresztül ugyan, de változol, változol, változol egészen addig, amíg e testben élsz. Pál apostol mondja, hogy nem mondom azt, hogy én már elértem volna, nem mondom azt, hogy én már tökéletes volnék, de egyet cselekszem, mondja a Filippi levélben: amelyek előttem vannak, annak nékidőlve, annak nékifeszülve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnan felülről való elhívása jutalmára, és megyek előre. Nem nézek hátra, hogy mi volt tegnap, nem nézek hátra, hogy mit kellett hátra hagynom, hanem egy dolog vezérel, egy cél van előttem: hogy átformálódjak, és ne legyen nekem saját igazságom, hanem az Ő igazságát, az Ő feltámadásának erejét, a megigazulásnak az erejét tudjam magamban valóságos kijelentésben mindenkor, minden időben, hogy ki vagyok én Őbenne. Ezt mondja Pál apostol a Filippi levél 3. fejezetében. Kedvenc, egyik kedvenc igesorom a Bibliából. Javaslom neked, emészd, elmélkedj rajta, időzz rajta, mert ez átformálja az életedet! Átformálja az életedet, ha megérted, hogy az a kívülről jövő testi erőlködés, hogy megváltoztasd magad, nem fog elvinni téged a célig. Elvihet egy darabig, és a világban is képesek emberek megfelelő összpontosítással, megfelelő önfegyelemmel, szilárd elhatározással elérni valameddig, hogy szinte úgy tűnik, hogy teljesen kontrollálják, uralják a saját testüket, a saját érzelmeiket, még az okkult vallásokban is vannak, akik erre képesek. Azonban van nekünk valami, van nekünk valaki, aki az eredeti, és én nem gondolom azt, hogy ezt úgy kellene elérnünk, hogy a világ módszerét magunkra húzzuk.

Ha lapozol visszafelé a Bibliában egy kicsit, Péter apostol első levelére ott a 7-es vers azt mondja:

1Péter 1,7–9.

7. Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre, és dicsőségre, méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor,

8. Akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek Őbenne, kibeszélhetetlen és dicsóult örömmel örvendeztek:

És figyelj! Van itt valami, ami hangsúlyos:

9. Mivel, eléritek a hitetek célját, a lélek üdvösségét.

A lelked megújulását, az érzelmeidnek, a gondolatvilágodnak, az akaratodnak a Krisztushoz való átfarmálódását. Nem a gyógyulásról beszél, nem a gazdag pénzbeli vagyronról, nem arról beszél, hogy az egzisztenciális körülményeiden magasabb szintre jussál. Nem ez volt azoknak az embereknek a célja, akiknek írja Péter a levelét, és úgy hiszem, hogy Péternek sem ez volt a célja, mert kicsit úgy érzékelem, hogy a saját szíve vágyát is közli. Az volt a hitének a célja, hogy a lelkében elváltozzon, azaz miben? A gondolkozásmódjában, az akaratában, az érzelmeiben, hogy ne legyen kicsapongó, szétszórt, hogy ne legyen gyenge, hanem szilárd, karakteres jellem legyen. Egy olyan ember, akire azt lehet mondani, hogy megbízok a szavában. Egy olyan ember, akire azt lehet mondani, hogy egy tisztességes ember. Egy olyan ember, akiről mindenki azt tartja, hogy becsületes, egy olyan ember, akiről lerí az, hogy ő hűséges. Egy olyan ember, aki nem csak kifelé mutatja, hogy én ilyen vagyok, és nem képmutatószkodik, nem kevélykedik ezzel. Hanem teljes alázattal akarja azt, hogy az újjászületett szelleméhez hasonlóan a lelkében is felöltözze azt, ami a szellemében van, azaz felöltözze a Krisztust. Ahogy az Efézusi levélben mondja Pál a gyülekezetnek: vetkőzzétek le, vegyétek le, szabaduljatok meg az óember természetétől és öltözzétek fel az új ember természetét! Öltözz fel az új embered természetébe! Ez egy feladat. Ki fogja ezt megtenni? Ki az, akinek ez a felelőssége? Mit gondolsz? A férjed, a feleséged fogja ezt megtenni? Mit gondolsz, maga Isten fogja ezt megtenni? Kinek a dolga, hogy ezt megtegye az életedben? A pásztorodé? Kinek a felelőssége ez? Testvérem, ez a te felelősséged! A te dolgod! Személyesen.

Erről a felelősségről is szeretnék beszélni ma. Meglátjuk, hogy mi fog beleférni és beszélni arról, hogy ti mind, mind, mind, mind úton vagytok ebben, velem együtt. Annyira nagyon jó, hogy itt vagytok, mert önmagában az, hogy eljöttetek, már mutatja azt, hogy ott van bennetek a kívánság, hogy hallani akarjátok Isten Igéjét, hogy változni akartok az Ige szerint, hogy meg akarjátok cselekedni azt, amit Ő mond. Hiszem azt, hogy nem csupán egy vallásos megszokásból vagytok itt, mert annyira megszokátok, hogy vasárnap délelőtti program az, hogy itt énekelünk, dicsőítünk, meghallgatjuk azt, aki itt a pulpitus mögül szépeket, okosakat mond. Aztán hazamegyünk és éljük az életünket ugyanúgy tovább, mint eddig. Megfőzzük a vacsorát a családnak, hétfőn elmegyünk munkába és ugyanolyan stresszesek vagyunk, ugyanolyan bajaink vannak, ugyanolyan mérgesek leszünk reggel a dugóban, ugyanúgy fűjünk a kor-mányra, ugyanúgy siránkozunk, meg félünk az áremelkedéstől, ugyanúgy kétségbeesünk a háborútól meg az inflációtól, mint mindenki más körülöttünk. Ha ugyanúgy éljük az életünket, ahogy a világ is teszi, azzal nem mutatjuk be azt, hogy úgy vagyunk ezen a földön, mint ahogy Ő van a mennyben. Mert ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is e világon. Nagy igazság ez, el lehet gondolkozni ezen.

Nem rossz dolog, ha megkérdezed magadtól, hogy Jézus mit tenne, Jézus hogyan viselkedne, hogyan reagálna abban a helyzetben, amiben vagy. Jézus vajon mit tenne ezzel a helyzettel? Jézus hogyan válaszolna a helyzetben, amikor szembesülsz azzal, hogy valaki kedves hozzád, vagy valaki megbántó veled? Jézus hogyan viselkedne? El lehet ezen gondolkozni. Be lehet építeni a mindennapjaidba, és amikor valóban megéled ezt a

közösséget Istennel, hogy veled beszélj, veled beszélgetsz, veled átéled mindazt, amit itt hallasz vasárnaponként, akkor lépésről lépésre, fokról fokra, szintről szintre tudsz emelkedni és előrébb menni.

Mi az, ami igazán kihívást jelent az életünkben? Sokszor nem is tudatosul bennünk, de egy állandó kihívás az életünkben az, hogy felismerjük a megtévesztéseket. Sok dolog van, ami hozzánk nőtt. Sok dolog van, amit úgy teszünk napról napra, hétről hétre évek vagy évtizedek óta, hogy belénk rögzült. Mint a kerékvágás, ahogy az autó vagy a szekér megy a sáros úton, és van egy mély gödör a kerekeknek, és nem tud belőle kijönni, benne van abban a keréknyomban. Így vagyunk mi is nagyon sokszor nagyon sok mindennel. Így éljük az életünket, hogy bizony vannak dolgok, amelyek oly mértékben a részünké váltak, hogy teljesen automatikusan tesszük anélkül, hogy megvizsgálnánk, hogy vajon jól csináljuk-e? Vajon kell-e ezen változtatnunk? Vagy egyszerűen fontolóra vesszük-e azt, hogy Istennek erről más az elképzelése?

Annyira a részünké válik időnként sok rossz dolog, hogy természetesnek vesszük, hogy ez jelen van az életünkben. Sok dolog azonban ellenség, amivel foglalkozni kell! Testvérem, ha te ingerlékeny vagy, ha nagyon könnyen föl lehet bosszantani, ha könnyen fölmeleg benned a pumpa, ha nagyon könnyen elcsattansz az érzelmeidben, tehát ha ez a vehemencia benned van, mint személyiségjegy, akkor bizony ez a te ellenséged! Az ellenséggel pedig nem kokettálunk, nem flörtölünk, az ellenséggel mi nem kötünk szövetséget! Hanem mit teszünk az ellenséggel? Kirúgjuk az életünkéből! Ellenállunk neki! Nem engedjük meg neki, hogy uralkodjon felettünk! Miért? Mert Krisztusban vagyunk. Vajon Jézus ingerlékeny volt? Vajon Jézust könnyen ki lehetett hozni a sodrából? Nem! Ő egy szilárd, stabil jellemű ember volt.

Hadd mondjak egy másikat, ha te türelmetlen vagy. Hányan voltak már türelmetlenek? Legyél őszinte! Van olyan is, amikor jó az, ha türelmetlen vagy. Például amikor Isten szól hozzád, és te türelmetlenül azonnal meg akarod azt tenni. Uram, itt vagyok, azonnal csinálom, amit csak mondtál, minél előbb! Ez így rendben van a maga helyén.

De ha te türelmetlen vagy, akár a boltban bevásárlás közben, amikor sorban állsz, amikor türelmetlen vagy az autóddal, a gyermekeddel, a pásztoroddal, türelmetlen vagy abban, hogy hogyan jutsz el ötről hatra, amikor elveszted a türelmedet, tehát amikor ez az állandó jellemvonás újra és újra feljön benned, és nem változtál, akkor ez a te számodra egy ellenség! Egy ellenség! És hogy bánunk az ellenséggel? „Jaj, gyere ide, megvigasztallak! Olyan cuki vagy, gyere ide!” Nem bánunk így egy ellenséggel! Az ellenség mit akar veled? Miért mondta Jézus azt, hogy a tolvaj nem egyébért jön, hanem, hogy lopjon, öljön és pusztítson? Kinek a tulajdonsága, kinek a jellemvonása a türelmetlenség? Istené, Jézusé, vagy az ellenségnek a tulajdonsága ez?

Van egy tulajdonsága a sátánnak, amit jobban csinál, mint mi időnként, kitartó. Kitartóan rugdos, kitartóan azon dolgozik, hogy tönkretegyen, kitartóan azon dolgozik, hogy ellened menjen. De a Szent Szellemnél azért nem erősebb meg nem nagyobb! Tehát ha úgy látod magadban, hogy van valami, amin szeretnél változtatni, akkor nyugodtan tekints erre úgy, hogy ez egy ellenség benned. Ne gyűlöld magad, hanem csak azt a tulajdonságot. Például, ha önző vagy, ha mindig magad körül forognak a gondolataid, mindig körülötted forog minden a munkahelyeden, a családotokban, a gyermeknevelésedben, a szolgálatodban, az én, az én, nekem, nekem – ha végletekig önző ember vagy, akkor az önzőséged neked ellenséged. Szabadulnod kell vagy kellene tőle!

Énközpontúság, lustaság. Ki az, aki nagyon lusta ember? Senki nem meri ezt bevallani. Nem is kell természetesen azt mondani, hogy mi nagyon lusták vagyunk mindig mindenkor, de időnként azért úgy ránk telepedik az, hogy halogassunk dolgokat. Kicsit majd később. A Példabeszédek azt mondja, hogy így jön el az embernek a szükölködése, mint a vándor. Egyszer csak ott van, letelepszik, és nem tudod, hogy miért van az, hogy megálltál a fejlődésben. A lustaság egy ellenség. A lustaság oly mértékben a részünké válhat, hogy azt

gondoljuk, hogy ez így rendben van. A lustaság oly mértékben jelen lehet az életünkben, hogy azt gondoljuk, hogy igazából ez hozzám nőtt, ez az én részem. De minek a része ez, a szellemednek? Az újjászületett szellemednek a része a lustaság? Vajon Jézus lusta volt-e? Hányan mondjátok azt, hogy Jézus egy lusta ember volt? Nem mernénk ilyet állítani. A szellemedben biztos, hogy nincsen lustaság. A lelkedben hogyan lenne, és a testedben még inkább van. Nem arról beszélek, hogy szükséges időt szánni a megpihenésre és a kikapcsolódásra és a feltöltődésre, az egy más dolog a maga helyén.

Feledékenységek, féltékenységek. Lehetne sorolni ezeket a tulajdonságokat nagyon-nagyon hosszan. Amikor ezek ellen nem lépsz fel, akkor te magad adsz kegyelmet az ellenségednek. Amikor nem lépsz fel határozottan ezek ellen, akkor te magad megkegyelmezel az ellenségnek. Azt mondd ezzel, hogy „éljél szabadon, nem végezek én ki téged, nem vagyok én olyan szőrös szívű. Kegyelmet adok neked, nyugodtan randalírozzál itt körülöttem, a családomban. Azt csinálsz, amit akarsz, nyugodtan tegyél tönkre!” Amikor megengeded, hogy az ellenségeid veled szövetségre lépjenek, akkor le fognak téged győzni. Nagyon szomorú látni, hogy sok keresztény ember legyőzött állapotban van annak ellenére, hogy a szellemében ott van a győzelem. Mert ki a győztes? Jézus a győztes! Az Ő természetéből kaptunk, az Ő természetének a részeseivé lettünk. Ő bennünk van. Miénk a győzelem Krisztusban!

Az keresztények élete sokszor legyőzetik. Legyőzöttekké válnak. Miért? Mert nem a szellemük uralkodik felettük, hanem a lelkük uralkodik a szellemük felett. A testi régi én uralkodik felettük. Nagyon, nagyon, nagyon fontos! Ez a mai üzenetnek a központi magja. Nagyon fontos az igazsággal való szembesülés, mert enélkül nem fogsz szabaddá válni. Az igazsággal való szembesülés azonban időnként fájdalommal jár. Nem feltétlenül fizikai fájdalommal, nem feltétlenül azzal, hogy kiráz a hideg, bár akár még ezt a tünetet is okozhatja. Amikor szembesülsz vagy az Ige maga szembesít azzal, hogy milyen vagy valójában, hogy milyen vagy Jézus nélkül, milyen vagy a saját cselekedeteidben, milyen vagy a lelkedben, amikor nem szellemi vagy. „Ezt én nem akarom tudni, nem akarom látni, nem akarok erről tudni, nem akarok erről hallani se. Atyám, ez az ember itt félrebeszél, ez a pásztor rosszakat mond! Nem akarom hallani, hogy milyen vagyok én! Én csak azt akarom hallani, hogy milyen jó vagyok én Krisztusban.”

Nagyon jó vagy Krisztusban! Tökéletes vagy a Krisztusban. Amiként Jézus tökéletes volt a szellemében, jól csinált mindent és mindennek ellenállt, amiben megkísértetett, soha semmit nem követett el, úgy a szellemedből sem fakad semmi gonosz már. A tested és a lelked azonban ez ellen lesz mindig is. Soha nem fogod azt megtapasztalni, hogy az önző éned támogatni fogja a szellemedet és azt fogja mondani, hogy igen, én is azt akarom, amit a szellemem, mindig is ezt akartam! Hanem ellene lesz és egy harc lesz, egy ellenállás lesz. Egy olyan ellenállás, ami addig tart, amíg van a testedben lélegzet. Addig ez van.

A test alávetése, az indulatnak, az ének az alávetése egy mindennapos keresztényi program, egy feladat. Hurrá! Minden napra van valami, amit csinálhatunk Istentől! Én úgy hiszem, hogy ahogy az ember fejlődik, növekszik, előre jut ebben, úgy azok a dolgok, amik régen nehezek voltak, most már könnyebbé válnak. Azok most már gördülékenyebben mennek. Azok most már nem okoznak problémát. Régen, ha leszektáztak, teljesen föl voltam háborodva és azon gondolkodtam, hogy gyülekezetbe sem megyek, hát ne legyek én az, akit megbélyegeznek! Most meg, ha ezt mondják, inkább imádkozom értük, mert annyira szeretem őket, mert tudatlanok.

Tehát át lehet változni a gondolkozásmódban, a mentalitásban. Egy csomó mindenben az ember fejlődhet. Mondok neked valamit, lesznek dolgok, amik felé megkeményedsz és lesznek dolgok, amik felé meg meglágyulsz. Ez egy nagyon fontos dolog, hogy az ördög hazugságai irányába meg kell a szívedet, a gondolataidat, az elképzeléseidet, az akaratodat keményítened. Keményé kell válnod, mint a bokszoló. Istennel szemben pedig lágygá kell

válni, hogy igen, Atyám, bármit mondasz, bármit akarsz, én képes vagyok változni, képes vagyok megcselekedni, képes vagyok meghallani, mert akarom is azt tenni.

Mi az a legnagyobb dolog, ami megakadályoz minket abban, hogy ilyen életet éljünk? A megtévesztés. Amikor meg van tévesztve az ember a szívében, meg van tévesztve a gondolatában. Beszéljünk erről. Mi a szív? A Biblia szívről beszél. Többen kérdezték, hogy a szívem a szellemem, a kettő ugyanaz, vagy a szívem a lelkemet jelenti, vagy mit jelent?

A Bibliában a szív kifejezés mindenféleképpen elsősorban nem a fizikai vért pumpáló izom, hanem a belső ember. Van, amikor a szellemedet érti alatta, van, amikor a lelkeket érti alatta, van, amikor az egész valódat érti alatta. Úgyhogy a szövegkörnyezetből kell kideríteni, hogy éppen mire utal ott a Biblia. De a szív alatt értem én most a lelkivilágodat, a döntési képességedet és akaratodat, hogy amikor te akarsz dönteni olyankor, ha megtévesztett állapotban vagy, akkor lehet, hogy nem szándékosan, tudatosan döntesz rosszul, nem tudod, hogy te ezt rosszul teszed. Mert meg van tévesztve az elméd, meg van tévesztve a szíved, meg van tévesztve az, ami benned van. Ez a megtévesztés az, ami a sátánnak az első számú fegyvere ellened. Megtéveszt, másképpen mutatja be, félrevezet, hogy ne az igazságot lássad, ne az igazságot halljad, ne az igazságot tapasztald meg, hanem valami hamis dolgot, valami félreértelmezettet, mert abból mi következik? Nem lesz szabadságod, az megkötöz téged.

Jézus mondta a benne hívő zsidóknak, hogy megismeritek az igazságot és az igazság megismerése szabaddá tesz titeket. Mi az, ami szabaddá tesz? A szélsőséges karizmatikus szolgálatok, akik mindenkor, mindenben, minden helyzetben démont üznek mindenkiből? Nem! Az igazság megismerése tesz szabaddá. Nagyon sokszor ezek a szolgálatok és ezek az emberek az ember hústest természetét üzik. De nem lehet a hústest természetet kiűzni valakiből. Az, hogy valaki ingerlékeny, hogy türelmetlen, hogy lusta vagy feledékeny, ezt nem lehet kiűzni az emberből. Meg kell változni, meg kell térni és akkor ez a probléma megszűnik! Nem démont kell üzni. Vannak olyan helyzetek, amikor a démonnal foglalkozni kell, de az egy másik üzenet, egy másik tanítás. Nagyon sokszor, hogy mi van benned, mi van veled és mi van a te környezetekben, a te életedben, ez a te felelősséged. Ugyanakkor keresned kell, kutatnod kell az Igében azt, hogy jól gondolom, jól csinálom?

Egy dolog van, ami megmutatja, hogy valójában hol vagy te az úton. Ugye, egy úton rajta vagyunk sokan, van, aki előrébb jár, mert régebb óta van az úton, mert több időt befektetett az igeolvasásba, tanulmányozásba. Van, aki már fejlettebb ebben, hogy a Krisztust magára öltötte és türelmesebb, alázatosabb és kedvesebb. Van, aki még az útnak az elején van. Van, aki már régóta van az úton, de még mindig olyan, mintha most kezdte volna, tehát nem sokat változott. Van, aki kevés ideje kezdte, el pár hónapja vagy pár éve, de olyan mintha már tíz-húsz éve ezt gyakorolná, mert olyan vehemenciával beleásta magát és beletette az idejét, az energiáját, hogy gyors és látványos a fejlődése.

Pál apostol ezt a tanácsot adta Timótheusnak, hogy a te előrehaladásod ilyen nyilvánvaló legyen minden ember előtt! Tehát mi kell, hogy legyen a hitünk célja? Érdekes, itt azt mondja Pál apostol, hogy nem az, hogy az embereket üdvösségre vezesd, nem az, hogy meggazdagodj, nem az, hogy jó kapcsolatod legyen a feleségeddel vagy a férjeddal, nem mintha ezek rossz dolgok lennének. A hited célja mi? Hogy elérd a hited célját, az mit jelent? A lélek megújulása. De hogyan kezdődik ez az Ige, olvasom még egyszer:

1Péter 1,7.

7. Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor;

A ti kipróbált hitetek! A ti kipróbált hitetek! A ti kipróbált hitetek, ami értékesebb a tűz által megpróbált aragnál! A kipróbált hit ott van, nem párhuzamban, hanem egymással szembe állítva: értékesebb, mint a tűz által megpróbált arany. A tűz által megpróbált arany! Mit jelent ez a kép a Bibliában, hogy a tűz által megpróbált arany? Miért teszik az aranyat

tűzbe? Miért teszik az aranyat az olvasztó tégelybe? Miért teszik az aranyat a kemencébe? Egy határozott célja van. Az, hogy a szennyeződések felszínre jöjjenek, és a tiszta aranyat el lehessen választani a szennyeződéstől. Azt mondja a Biblia ezzel a képpel élve, hogy a szívednek is keresztül kell mennie egy tűzpróbán, egy megpróbáltatáson, keresztül kell mennie egy magas hőfokon való égetésen azért, hogy megolvadjon, meglágyuljon.

Mert ebben a helyzetben lehet elválasztani a szívéből, azaz a lelkükből azokat a szennyeződések, ami a hitelenség, a kétség, az ingerlékenység, a feledékenység, hűtlenség, vagy lustaság. Miért? Mert ebben a tüzes kemencében mutatkozik meg az, hogy mi van benned. Az, hogy mennyire vagy türelmes, azt nem lehet megállapítani abból, hogy valaki rád néz most itt a székből és megmondja, hogy te milyen mértékben fejlődöttél a türelemben. Hogyan lehet a türelmet letesztelni? Úgy, hogy próbára tesszük. A puding próbája az evés.

Hiába látod, hogy olyan kívánatos, hogy jól néz ki, de nem látod azt, hogy a háziasszony, vagy bárki, aki főzte, nem cserélte-e meg véletlenül a cukrot a sóval, amikor készítette. Olyan jól néz ki és olyan gusztu, beleharapsz és kiköpöd, hogy ez sós, hogy lehet ilyen rosszat készíteni? Pedig olyan jól nézett ki! A szívvel is ez a helyzet, sokunk olyan jól néz ki. Szépek vagyunk, kedvesek vagyunk itt a gyülekezetben. És otthon? Otthon a gyermekeddel, férjed-del, feleségeddel, munkatársaddal, főnököddel, amikor olyasmi történik, ami nem olyan kedves, mint itt a gyülekezetben, akkor mi jön ki belőled? Ugyanaz jön ki belőled, amikor itt ülsz szépen, figyelmesen, hallelujázva, bólogatva, mosolyogva, és azt mondod nekem, hogy olyan szépeket mondtál? Ettől én nem olvadok el! Köszönöm, hogy nem szidtál, de nem ez a fontos, nem ez a lényeg. Amikor a szíved, amikor a jellemed, amikor a bensőd belekerül a kemencébe, amikor nyomás alá kerül, akkor jön ki az igazából az, ami benned van. Amikor valamiféle kísértésen keresztül kell menned, akkor derül ki, hogy annak a kísértésnek ellen tudsz-e állni vagy sem. Nem akkor, amikor azt mondod, Jézus, soha nem tagadlak meg Téged, ahova mérsz, oda követlek! Amit mondasz nekem, én azt megteszem! Aztán a kakas kukorékol, és már háromszor túl vagyunk a „nem ismerem Őt” kijelentésen. Péter mennyire verte a mellkasát, hogy én bármit megteszek, bármit, amit mondasz és kérsz tőlem, az úgy van és igen és ámen! De amikor ott van az ember, akkor derül ki, hogy ellen tud-e állni. Ezért szükségesek azok dolgok, amik megtesztelnek minket, amik próbára tesznek minket, amik megkérdézik tőlünk, hogy valóban így gondolsz.

Nem hiszek abban, hogy Isten kényszerít minket különböző nehézségekbe, különböző próbatételekbe, hanem egyszerűen az élet ilyen, ezek vannak, jönnek, ha akarod, ha nem, ha vársz rájuk, ha nem, ha tudod, ha nem. Mindig lesznek dolgok, amik megtesztelik, amik megpróbálják, megvizsgálják a jellemedet, hogy igazából milyen vagy. Amíg nem jön el ez a pillanat, amikor ott vagy megtelve valamivel, mint egy szivacs a mosogató szélén, amíg nem nyomják ki azt a szivacsot, nem tudod, hogy tiszta víz van-e benne, vagy valami zsíros mosogatólé. Ugyanígy az ember nem ismeri a saját szívét sem. Bármennyire is azt mondod, hogy ó, én tisztában vagyok a saját magam dolgaival, mindent tudok magamról!

Egy feladat és egy cél, hiszek ebben és prédikálom is, hogy a helyes önismeret rendkívüli módon segít bennünket abban, hogy alázatban járjunk. Sőt, más oldalról nézve csak az alázat képes arra, semmi más, hogy minket a megfelelő pozícióba helyezzen Isten előtt. A büszkeség vagy fölfelé pozicionál, és többet mutatsz, többet gondolsz magadról, vagy pedig kevesebbet. A negatív büszkeség is ugyanolyan ellenséged, amikor senkinek tartod magad. Ha jelenték-telennek, értéktelennek tartod magad, ugyanolyan rossz és veszélyes dolog, mint amikor a kivagyiság miatt az orrod fönt van. Olyankor úgy méred magad másokhoz, hogy én nem vagyok olyan, mint ő, nem viselkedek így, mint az a másik, mint az a vámszedő! Az alázat képes megmutatni neked, hogy hol vagy valójában ezen az úton. Kell-e látnunk magunkat ezen az úton, hogy hol járunk, mennyire vagyunk előre? Igen! Fontos tudni, hogy mik az értékeink, de tisztában kell lenni a hiányosságainkkal is, hogy változtatni tudjunk rajta.

Mi kell ehhez? A szembesítés! Szembesít minket az Ige azzal, hogy milyenek vagyunk valójában.

Emlékszel Dávidra, akiről azt mondja Isten, hogy szívem szerint való ember. Emlékszel arra a történetre, ami az egyik leghíresebb vele kapcsolatban, amikor is a jó dolgában este fél hétkor kikelt az ágyból, egész napi alvás után. A palotája teraszán sétálgatott és meglátott fürödni egy szép asszonyt, Betsabét. Ismeritek a történetet. Ahogy a székelyek mondanák, elég hozzá annyi, hogy magához hívatta, paráználkodott vele, a férjét pedig megölette. Az asszony ráadásul teherbe esett. Már egy év eltelt, és nem szembesült önmagával. Dávid, akinek a szíve Istentől való, azt mondja a Biblia, hogy szívem szerint való, Isten szemszö-géből, egy évig nem szembesült ezzel a gusztustalan, erkölcstelen, istentelen, törvénytelen dologgal. Úgy élte az életét, mintha mi sem történt volna. Mintha ez így rendben volna. Mintha ez így a világ legtermészetesebb dolga lenne, ő király, azt csinál, amit csak akar.

De jött a szembesítés! A 2Sámuelben olvashatunk erről a 12. fejezetben, amikor jött Náthán próféta. Elmondott neki egy példabeszédet, amivel szembesítette azzal, amit csinált. A történetet most nem olvasom el, mert itt nem az a lényeg, hogy a részleteibe belemenjünk. Dávid szembesült azzal, hogy akiről és amiről a példabeszéd szól, az ő és azt ő csinálta. Az ő szíve dobbanása a szembesítést követően mi volt? Megalázta magát és elismerte azt, hogy igen, ezt én csináltam, én vagyok az, aki ilyen gonosz dolgot tettem! A szembesítéskor ismerte ezt fel.

Úgy hiszem, hogy nem kell ide eljutnunk, ha valamit rosszul csinálunk. Sőt, nem jó dolog az, ha nagyon hosszú ideig húzzuk a madzagot. Nem a másik előtt, sohasem azt kell vizsgálni, hogy a másik mikor tér már meg, mikor veszi már észre magát, hanem, hogy én. Nem kell a másikat a sarokba szorítanod, hogy vedd már észre magad, hacsak nincs valami különleges ok arra, hogy neked ezt meg kell tenned. Te magad szembesülj azzal, hogy hogyan állsz! Sohasem a másikat kell bökdösní oldalról. Dávid szíve abban a pillanatban belekerült a tüzes kemencébe. Ez a szembesítés volt akkor, abban a helyzetben az ő számára az, ami felszínre hozta benne, hogy mit tett rosszul. Elválasztotta a tiszta szívét, az Istentől való szívét attól a gonoszságtól, amit csinált. Ilyen helyzetben, amikor szembesül az ember, amikor nyomás alatt, próba alatt van az ember, akkor lehet csak eltávolítani azt a rossz dolgot. Nem akkor, amikor éled az életedet mindenféle kellemetlenség nélkül, hanem amikor benne vagy a nehézségben, amikor benne vagy a problémában, amikor benne vagy a pusztaságban. Amikor vándorolsz a pusztaságban, ott van lehetőséged arra, hogy változtass. Akkor, amikor az arany megolvad. Vannak erre különböző eljárások. Utánaolvastam, hogy a szakirodalom erről mit ír. Nagyon érdekes, javasolom nektek. A lényeg, hogy amikor az arany kemény, akkor nem tudod elválasztani a benne levő más fémektől, salakanyagtól, csak akkor, amikor megolvad. Akkor, amikor nyomás alatt van, amikor benne van a próbában, amikor tűz van fölötte, akkor lehet elválasztani.

Ha akkor nem teszed meg, testvérem, akkor kihűl, és ott marad benned, ott marad rajtad és várni kell megint a következő lehetőségre, amikor is jön megint egy próbatétel. Nagyon egyszerű dolgokról beszélek, például türelem a dugóban, meg a pénztárnál. A türelmet nem akkor kell gyakorolnod, amikor úton vagy a lépcsőházban le az emeletről a boltba, hanem akkor, amikor ott állsz a sorban. Amikor állsz a dugóban az autóúton, ott tudod a türelmedet fejleszteni, nem akkor, amikor nincs nyomás és nem vagy próba alatt. Amikor valami sértés ér, amikor valami bántás ér. A reakciódat akkor tudod megváltoztatni, amikor ebben benne vagy, és nem akkor, amikor minden rendben van körülötted. Nincs lehetőséged arra, hogy a kétségeket eltávolítsd a szívedből, csak akkor, amikor meg vagy próbálva valami hitpróbában, akkor tudnod kell és fel kell ismerned! A megtévesztéstől szabadulnod kell és fel kell ismerned, hogy nem úgy állok, mint ahogy gondoltam!

A tűzben lévő szívről, a tűzben edzett szívről beszél Péter apostol. Az ilyen hit megedződött, mert keresztülment próbákon, nehézségeken. Mondja itt Péter apostol, hogy a ti kipróbált hitetek. Kipróbált, megpróbált, letesztelt hitetek sokkal értékesebb a tűz által ki próbált aragnál. A hited ugyanígy próba alatt van. A hited ugyanígy tesztelve van. A hited, a békességed, a szereteted, a kitartásod, a hűséged, az eltökéltséged, az odaszánásod napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra próbára van téve. Mindig! Akkor jön változás, akkor jön előrelépés, amikor ott vagy benne, és akkor megteszed-e. Amikor ott a lehetőség már öt, tíz, húsz éve, mindig ugyanúgy reagálsz, amikor a férjed beszél, amikor a főnököd valami kellemetlent mond neked, mindig ugyanaz a negatív reakció, visszavágok, megsértődök. Miért gondolod, hogy ennek így kellene maradni? Készülj fel rá! Készítsd el a szívedet, hogy a következő alkalommal máshogy fogsz reagálni! A következő alkalommal úgy fogok reagálni, ahogy Jézus reagálna, azt fogom tenni, ami a szellememből fakad elő, nem pedig az érzelmeimből! Amikor benne vagy, akkor fájni fog, mert a sérelem az egódat marja, a fájdalom szinte kézzelfogható a testedben, mert úgy megbántottak és még lehet, hogy a lábad is beleremeg, de akkor ott van lehetőséged arra, hogy most más legyen a reakciód és most, ha kell, befogd a szádat. Most, ha kell, nyelj egy nagyot! Most, ha kell, válaszolj kedvesen! A Példabeszédek írja, hogy az engedelmes felelet elfordítja a haragot és csak viszályt szül a kevélység, a büszkeség. Csak viszályt! Háborúságot! Hány veszekedés, viszálykodás, haragra gerjedés megakadályozható lett volna – most magamról beszélek, természetesen –, ha nem úgy reagálok, ha nem úgy válaszolok, mint ahogy válaszoltam.

Nem azért beszélek, prédikálok erről, mert én ezt már tökéletesen csinálom, hanem azért, mert tanulom és dolgozok ezen és már nem ott vagyok, mint húsz éve. Hiszem, hogy ti sem, de még nem érkeztünk meg, van hova fejlődünk. A megtévesztést ki kell magunkból irtanunk! Nem tudom, megfelelő-e ez a szó, hogy irtani, de az biztos, hogy amikor szembesít az Ige azzal, hogy milyenek vagyunk, akkor ott azzal foglalkozni kell. Mint ahogy Dávid is foglalkozott. Ugyanez a szembesítés megtörtént Saul életében is. Ugyanúgy, ahogy Dávid életében is, az akkor éppen szolgálatban levő próféta eljött hozzá és Sault szembesítette azzal a tetteivel, amely istenellenes volt. Nem volt engedelmes, áldozatot mutatott be, stb. Ekkor meglett volna a lehetősége Saulnak is, hogy azt mondja, igen, hibáztam, bocsánat, nem kellett volna, megtérek! Erre Saul mit tett a tüzes kemencében? Hárított! Le is aratta a gyümölcsseit ennek! Az ószövetség alatt, a törvény alatt Dávid is learatta ennek a gyümölcsét, mert a fia meghalt. Mégis negyven évig uralkodott, és olyan szintre emelte Izraelt, amely példa Izraelnek és számunkra is nemzedékek óta. Dávid szíve, hozzáállása, Istennel való kapcsolata olyan különleges volt, hogy az Újszövetségben is sok hivatkozást látunk rá. Tette mindezt úgy, hogy ő nem hallgatott jellemépítésről tanítássorozatot, neki nem volt CD-je, YouTube oldala, ahol visszapörgetve meg lehetett volna hallgatni egy jó tanítást erről. Neki nem volt lehetősége arra, hogy újra és újra példát vegyen Jézus fizikai életéből, mégis ismerte Istent. Ő egy próféta is volt, imádó szívű volt, király volt, mégis tudta, hogy kinek és kiből hisz, és tudta, hogyan kell ezen megállni. Az ő alázata, hozzáállása tette őt azzá, aki volt. Ő is átment a tüzes kemencén és a jelleme akkor formálódott igazán acélösszé, karakteressé, amikor a pusztaságban volt, mielőtt a királyi hivatalba beállt volna.

József, Jákob fia is a pusztaságban volt tizenhét évig, mielőtt Egyiptom uralkodója lett volna. Ezek a nehéz helyzetek, ezek a rossz körülmények képesek bennünket arra a szintre emelni, hogy úgy álljunk Isten előtt, hogy mindig azt tesszük, ami helyes, nem pedig azt, ahogy éppen érzem, hogy tennem kell, ahogy éppen gondolom, ahogy éppen kényelmes, vagy éppen jólesik. Amikor az ember megtanulja, amikor célként tűzi ki maga elé, hogy ezt megélje, úgy hiszem, hogy ténylegesen felkapja erre a világot a fejét. Mert nem olyan ember leszel a világban, mint az összes többi, hanem ki fogsz emelkedni. Már ez a kiemelkedés lehetőséget ad számodra, hogy bizonyosságot tegyél Jézusról, üdvösségre vezess, és akár idővel tanítványozd az embereket, stb. Úgy hiszem, hogy a jellemépítés, nekünk keresztényként az,

hogy belülről válunk erkölcsössé, belülről öltjük magunkra azt a normát, ami az Igében le van fektetve, ami Isten természete. Ez egy feladat, ez egy cél és ez egy munka. A Példa-beszédekben a 17-es fejezetben azt olvassuk a 3. versben:

Példabeszédek 17,3.

3. Az olvasztótégely az ezüst számára van, és a kemence az aranyéra; a szívek vizs-gálója pedig az Úr.

Látod-e itt ezek után az összefüggést? Látod-e, hogy van itt valami kapcsolat? Látod-e, hogy van itt valami olyan, amit nem kerülni kell, ami elől nem elfutni kell, ami miatt nem sajnálkozni kell, hogy benne vagyunk valamilyen nehézségben, hanem megragadni belőle azt, hogy ez egy lehetőség, hogy feljebb lépjek, hogy fejlődjek? Amikor végre már ott van benned a megértés arról, hogy milyen jó dolog, akkor megérted Jakab szavait, amikor azt írja levelének első fejezetében a második versben, hogy teljes örömmel tartásatok atyámfiai, amikor különböző kísértésekbe estek.

Jakab 1,2.

2. Teljes örömmel tartásatok atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek,

Ez valami jót hozhat neked! Még egy Ige:

Példabeszédek 27,21.

21. Mint az ezüst a tégelyben, és az arany a kemencében próbáltatik meg, úgy az ember az ő híre neve szerint.

Nekem ez az egyik kedvenc igeversem, egy kicsit a vesszőparipám. Sok más fordítást érdemes elolvasni. Gyakorlatilag azt mondja itt, hogy sok ember jellemét az mutatja meg, hogy hogyan reagál akkor, amikor mások mondanak róla valamit. Mások hírbe hoznak téged negatív módon, vagy hírbe hoznak téged valami pozitív módon, és a reakciód megmutatja, hogy mi van benned. Ezt rólam mondták, igen, ez én vagyok! Vagy pedig, mit képzelsz, hogy ilyen hazugságot terjeszt rólam? Ez a két véglet. Ahogy híreket hallasz magadról, az megmutatja, hogy hol állsz ebben a jellemfejlődésben. A megtévesztéstől való szabadulás egyik módja, ha helyesen látod magad. Ez a mai üzenet fő gondolata. Amikor megsértődünk, amikor áldozatnak érezzük magunkat és vádoljuk azt, aki bántott minket, akkor jogosnak érezzük azt, hogy neheztelünk, haragszunk, hogy nem bocsátunk meg, hogy visszavágunk. Ezek pont olyan esetek és alkalmak, amikor nem látunk példát Jézus életéből. Ő nem vitakozott fölöslegesen, nem vágott vissza. Ő elengedte a sértést, megbocsátott. Lehetne sorolni. Csak önmagában, ahogy a keresztre ment, mint Bárány, nyírói előtt, úgy állt a vádlói előtt. Ámen! Ennyit szerettem volna elmondani, úgy nagyjából, Jézus nevében.

Hiszem, hogy segített ez nektek. Valaki alkalom előtt odajött hozzám és azt mondta, hogy olyan kemény dolgokat szoktam mondani, és ő ezt szereti. No, most is megkaptátok! Sohasem a vádlásról, sohasem a kárhóztatásról szólnak ezek az üzenetek, sohasem arról, hogy érezd magad kicsinek, hanem arról, hogy érezd magad úgy, hogy egy megkülönböztetett szeretet van Istentől feléd, amiért van lehetőséged arra egyáltalán, hogy gyülekezetbe járd, hogy ilyen üzenetet olvassál, hogy az Ige írott formában ott van a kezdedben. Pár száz évvel ezelőtt elődeinknek nem volt erre lehetősége. Nem tudták visszahallgatni a tanítást, nem tudták élőben nézni a YouTube-on. Sokan még írni és olvasni sem tudtak, még jegyzeteket sem tudtak készíteni, hogy azt utána visszaolvassák, hogy miről beszélt a pásztor, a pap vagy a lelkész vasárnap. Meghallgatták az istentiszteletet, és amit ott magukhoz vettek, és megragadtak, azzal kellett élniük. Bátorítalak téged ezért ebben az elkényeztetett generációs korban, amiben élünk, hogy ragadj meg minden lehetőséget arra, hogy elmélyülj, és Vele közösséget építs! Dicsőség Istennek!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.